

ger som Bestillingsmænd, da siger man egentlig ikke dermed, at Ministrene skulle udnævne dem, men man overlader kun Antagelsen af hele det paagældende Personale til Regjeringen; hvorledes dette Personale saa bliver at ansætte, det bliver en Sag, der ordnes mellem Hans Majestæt Kongen og Ministrene. Hvor der handles om en saa vigtig Stilling som den, der her er Spørgsmaal om, troer jeg imidlertid at det endog er ligefrem passende, at Udnævnelsen udtrykkelig forbeholdes Regenten, ligesom jeg finder det nødvendigt for Anstaltens Sikkerhed. — Pensionsspørgsmaalet er blevet reist. Hvilken Vigtighed har nu det da i nærværende Tilfælde? Seg og min Medforlagsstiller (M. P. Bruun) ere enige om — og deri antager jeg ogsaa, at det ærede Medlem, som har stillet Underændringsforslag til Forslaget under Nr. 23 (Andræ) er enig —, at den kongelige Udnævnelse medfører Pensionsret, naar denne ikke udtrykkelig betages Vedkommende. Vi see heller ikke, hvad der egentlig vindes ved i et Tilfælde som dette, hvor der kun er Tale om et Par enkelte Mænd, at inddrage Pensionsretten, som man saa, naar man vil have virkelig Dygtighed, maa erstattes med en højere Løn. Vi indsee saameget mindre, at der er nogen Grund til at lægge stor Vægt herpaa just ved en Anstalt, hvis hele Huusholdning staaer udenfor Statskassen, saaledes at baade Lønninger og Pensioner udgjøre en Deel af de Driftsomkostninger, som Anstalten beregner sig, og man vil dog vel lægge saa megen Vægt paa Anstaltens omhyggelige og gode Bestyrelse, at man ikke, for at formindste disse Omkostninger ubetydelig, vil søge at undgaae det Beløb, der bliver at føie til dem som Pension eller som Livrente istedetfor Pension, især da man jo ikke er vis paa, at man ikke ellers kommer til at betale det paa anden Maade.

Seg kommer nu til Spørgsmaalet om Bestyrelsens Medlemmers Antal, og jeg skal da ligefrem sige, at, hvis jeg blot fulgte min personlige Mening, saa vilde jeg helst gaae med det ærede 6te kongevalgte Medlem (Andræ). Seg er dog ikke berettiget til at udtale det Samme for min Medforlagsstiller (M. P. Bruun) Vedkommende; jeg troer, at hans Mening og Opfattelse er noget forskjellig i saa

Henseende fra min; i det Ringeste har jeg ikke nogen Sikkerhed for, at den falder sammen med min. Spørgsmaalet dreier sig her væsentlig om to Punkter. Det første er, hvor stort et Antal der er det bedste, for at den virkelige Betydning af den collegiale Bestyrelse kan træde frem. Med Hensyn hertil siger jeg, at ved et Antal af Tre er Dannelsen af Fleertallet — To overfor Een — altfor tilfældig og usikker; der er større Sikkerhed ved fem. Det Andet er den Plads, som vindes for den mathematisk Indsigt. Seg hører til dem i Udvalget, der have lagt megen Vægt paa den mathematisk Indsigt; jeg troer, at det er overordentligt vigtigt, at denne Indsigt baade er tilstede og er stillet under saadanne Forhold, at den virkelig kan gjøre sig gældende. Seg har, fordi jeg ikke troede at kunne sætte mere igennem, sluttet mig til og deeltaget i et Forslag om et Antal af 3 Medlemmer i Bestyrelsen, hvoraf jeg under denne Forudsætning kun kunde vente at faae gennemført, at den Een blev Mathematiker, men jeg indrømmer, at de Indvendinger, der ere blevne fremsatte herimod af det 6te kongevalgte Medlem (Andræ), der selv saa betydningsfuldt repræsenterer den mathematisk Indsigt, have en stor Vægt. Seg troer, at to Medlemmer, der repræsenterer denne Indsigt, stillede ved Siden af hinanden og gjensidig støttende og tillige gjensidig controlerende hinanden, give en større Sikkerhed i den hele Bestyrelse end kun eet. Spørgsmaalet om Besparelse kan man her formeentlig aldeles lade ude; det er virkelig forsvindende. Dynaaelsen af en let Forretningssgang og af den tilbørlige Hurtighed troer jeg derhos heller ikke i nogen høj Grad vil blive afficeret af Medlemmernes lidt større Antal. Rivninger og Modstand kunne finde Sted ligesaa vel mellem Tre som mellem Fem, og disse Rivninger maae forhindres ved en kraftig Indgriben af Formanden og, hvis de ikke kunne overvindes derved, da ved det Middel, som man har ved Alt, hvad der ikke er tilfredsstillende i Ombedsgjerning, nemlig at man, naar man føler sig overbevist om, at Hindringer og Vanskeligheder navnlig komme fra en enkelt Side og fremkomme paa en utilbørlig Maade, fjerner det, som trænger til at fjernes. Seg er ikke